



Arrest

nr. 183 739 van 13 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Guri Zi, Shkodër, en bent u een Albanees staatsburger. Op 24 oktober 2015 heeft uw broer A. L. (...) in een dronken toestand op café E. O. (...) geslagen met een pistool. Op 25 oktober 2015 diende E. O. (...) klacht in bij de politie, waarop uw broer op dezelfde dag gearresteerd werd. Sinds de klacht zit hij nog steeds in voorhechtenis. Toen u dit te weten kwam, bent u direct vanuit Griekenland naar Shkodër gekomen. Vier à vijf dagen na het incident heeft uw familie drie à vier maal wijzen gestuurd om te kunnen verzoenen en om jullie te excuseren,

maar dit bracht geen positief resultaat met zich mee. De wijzen werden wel ontvangen maar er werd hen meegedeeld dat de familie O. (...) geen verzoening met uw familie wenste. Er werd ook tevergeefs een priester gestuurd. Daarna heeft de familie O. (...) op 5 of 6 november 2015 twee keer drie ouderen gestuurd naar uw familie om duidelijk te maken dat ze de Kanun willen volgen. Ze kwamen namens de vader van het slachtoffer, F. O. (...), melden dat jullie gevaar liepen en dreigden vermoord te worden omdat uw broer een pistool heeft gebruikt en E. (...) heeft verwond. Na het aankondigen van de bloedwraak op 5 of 6 november 2015 hebben u en uw familie geen verdere verzoeningspogingen ondernomen en geen contact opgenomen met de politie. Omwille van de bloedwraak moest u opgesloten leven. Eind november 2015 bezocht u uw broer samen met zijn kinderen drie maal in de gevangenis in Shën Koll om hem een telefoonkaart en eten te bezorgen. Omwille van de bloedwraak en uw vrees om vermoord te worden, besloot u op 25 augustus 2016 Albanië te verlaten. U verliet Albanië naar Montenegro aan de hand van uw identiteitskaart. U had tevens uw Albanees paspoort op zak. Uiteindelijk ging het plan om stempels te zetten in uw paspoort niet door. U diende uw paspoort achter te laten bij de smokkelaar en deze bevindt zich nu opnieuw bij u thuis in Albanië. Hierna reisde u illegaal verder met de wagen naar België. U kwam op 7 september 2016 aan in België en op 8 september 2016 vroeg u asiel aan. Ter staving van uw identiteit legde u uw identiteitskaart neer, uitgereikt op 7 oktober 2011 (tien jaar geldig).

Ter staving van uw asielrelaas legde u een proces-verbaal d.d. 26 oktober 2015 en een ballistisch rapport d.d. 22 april 2016 van het parket van Shköder neer waaruit blijkt dat uw broer E. (...) heeft verwond en dat hij hiervoor werd aangeklaagd, gearresteerd en in voorhechtenis gehouden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde in bloedwraak te verkeren als gevolg van een conflict tussen uw broer en E. O. (...). Er dient evenwel te worden gewezen op een significant aantal elementen die de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees om slachtoffer te worden in een bloedwraak ten stelligste ondermijnen.

Vooreerst dient er te worden gewezen op het feit dat E. O. (...) daags na het voorval een klacht heeft ingediend bij de politie. De politie is kordaat opgetreden en heeft uw broer gearresteerd. Dit toont aan dat E. (...), al dan niet in samenspraak met zijn familie, beslist heeft om dit conflict via een gerechtelijke procedure en via de Albanese autoriteiten op te lossen (CGVS gehoorverslag, p.13). Het is weinig aannemelijk dat iemand enerzijds beroep doet op de wettelijke mechanismen beschikbaar in Albanië en bijgevolg een klacht indient bij de Albanese autoriteiten, maar anderzijds toch zou beslissen om 12 dagen na zijn klacht alsnog een bloedwraak aan te kondigen volgens de Kanun. Het feit dat hij snel een klacht bij de autoriteiten heeft ingediend, is niet in overeenstemming te brengen met een nood om alsnog vergelding te nemen volgens de regels van het oude Albanese gewoonterecht (Kanun). Gelet op de context van een bloedwraak waarin verzoeningsprocessen vaak lang duren, is het voorts weinig aannemelijk dat u en uw familie na het uitspreken van de bloedwraak door de ouderen geen enkele stap meer ondernomen hebben om tot een oplossing te komen. Zo heeft u na het uitspreken van de bloedwraak geen enkele keer nog contact opgenomen met de andere familie om tot verzoening te komen (CGVS, p. 18 -19). U heeft verder ook geen enkele verzoeningsorganisatie gecontacteerd (CGVS, p.26). Dat u geen verzoeningsorganisatie hebt aangewend omdat u dacht dat jullie het makkelijk zouden kunnen oplossen, is in het licht van uw verklaringen overigens een uiterst merkwaardige opmerking. Er kan echter redelijkerwijze verwacht worden van personen die in bloedwraak verkeren dat zij in de mate van het mogelijke op zijn minst inspanningen leveren om tot een oplossing te komen.

Voorts dient er te worden gewezen op uw weinig coherente en tegenstrijdige verklaringen, die de geloofwaardigheid van de door u beweerde bloedwraak verder aantasten. Vooreerst beweerde u dat enkel u, uw broer en eventueel uw vader gevisieerd worden in de bloedwraak (CGVS, p. 19). Gevraagd of er nog andere mensen gevisieerd worden vermeldde u dat u vader toch gevisieerd wordt, maar dat u denkt dat ze hem niets zullen doen. Gevraagd of er verder nog andere personen worden gevisieerd, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of uw neven worden gevisieerd, repliceerde u louter dat zij zich in Griekenland bevinden. Toen u vervolgens expliciet werd gevraagd of de broer van uw vader gevisieerd wordt, verklaarde u dat de familie van E. (...) zich echt zal beperken tot uw familie, uw gezin en dat als er iemand gedood zou zijn, in dat geval iedereen gevisieerd zou worden (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met de vraag waarom E. (...) uw oom en neven niet zou viseren, antwoordde u plotseling dat ze misschien wraak zullen nemen op uw oom maar dat jullie meer gevaar lopen. Dit zijn echter vage en weinig coherente antwoorden, temeer daar in het geval van een bloedwraak volgens de Kanun alle mannelijke leden van de familie gevisieerd worden. Vervolgens dient er nog te worden vastgesteld dat uw verklaringen verschillende tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ten zeerste aantasten. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de bemiddelaars van

E. (...) twee dagen na de feiten wraak kwamen aankondigen (CGVS vragenlijst, p.1), terwijl u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat uw familie als eerste verschillende pogingen ondernam om een verzoening te bekomen én dat er pas op 5 of 6 november 2015 ouderen door de familie van E. (...) werden gestuurd om bloedwraak aan te kondigen (CGVS, p. 14). Geconfronteerd hiermee, herhaalde u louter en alleen uw laatste verklaringen en stelde u dat u of iemand anders een fout gemaakt heeft (CGVS, p.24). Het louter herhalen van verklaringen is echter geenszins afdoende om deze tegenstrijdigheid te rechtvaardigen, temeer daar uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt ondertekend nadat ze u werden voorgelezen. U verklaarde verder dat u na het uitspreken van de bloedwraak opgesloten moest leven omdat de familie O. (...) in de buurt kwam rondrijden en uw familie in de gaten hield (CGVS vragenlijst, p. 2; CGVS gehoorverslag, p. 20 en 26). Volgens de Kanun kan van iemand die in bloedwraak verkeert inderdaad verwacht worden dat hij opgesloten leeft. U verklaarde evenwel later dat u na de bloedwraak uw broer drie maal in de gevangenis bezocht. U ging met een taxi. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u enige problemen ondervond (CGVS, p.20). Uit uw gevangenisbezoeken blijkt bijgevolg duidelijk dat u wél het huis heeft verlaten, ondanks dat u verklaarde opgesloten te leven. Dit ging zelfs heel eenvoudig, gewoon met een taxi en u hebt dit tot driemaal toe gedaan. Geconfronteerd met het feit of het niet gevaarlijk was om uw broer te bezoeken aangezien de familie O. (...) zich frequent in de buurt bevond, verklaarde u nogmaals dat het wel gevaarlijk was maar dat u hem moest bezoeken (CGVS, p. 24). Op de vraag waarom u uw broer dan later niet meer ging bezoeken, verklaarde u vreemd genoeg dat u plotseling schrik kreeg, u niet meer wilde opvallen en uw broer niet wilde dat u risico nam, terwijl u eerder nochtans heel vlot en eenvoudig het huis kon verlaten en er geen graten in zag om uw huis te verlaten (CGVS, p.27). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Voorts beweerde u op het Commissariaat-generaal dat uw paspoort zich bij u thuis in Albanië bevindt (CGVS, p.9). Er werd u bijgevolg gevraagd om binnen de vijf dagen een kopie van uw paspoort te bezorgen. Na vijf dagen dient te worden vastgesteld dat u hieraan verzaakt heeft, terwijl u wel andere documenten heeft bezorgd (CGVS, p.24). Dit doet sterk vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt om gegevens (eerder vertrek, stempels etc.) die niet stroken met uw asielrelaas te verbergen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient er te worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaring in een bloedwraak te verkeren. Indien er geloof zou kunnen gehecht worden aan uw verklaring te vrezen voor een bloedwraak, quod non in casu, hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient te worden aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijker wijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is. U of uw familie zijn vooreerst na het uitspreken van de wraak op 5 of 6 november 2015 niet naar de politie gestapt (CGVS, p. 20). De enige verklaringen die uw familie, meer bepaald uw vader, heeft afgelegd, hebben louter en alleen betrekking op de feiten die u broer gepleegd heeft (CGVS, p. 21). Op de vraag waarom u dit niet gedaan heeft beweert u dat de politie uw klacht niet ernstig zou nemen (CGVS, p. 22). Indien u evenwel de bedreigingen niet aangeeft, kan er moeilijk verwacht worden dat de politie daadwerkelijk optreedt. Bovendien is uw opmerking dat de politie een klacht tegen een bloedwraak niet ernstig zou nemen niet in overeenstemming met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt immers dat er in Albanië wel degelijk maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta

voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, *Handbook on procedures and criteria for determining refugee status*, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

De door uw aangebrachte documenten zijn bovendien niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteitskaart bevestigt louter uw persoonsgegevens, dewelke hier niet worden betwist. De documenten van het parket kunnen op zich niet staven dat u daadwerkelijk in bloedwraak verkeert. Het toont hoogstens aan dat uw broer daadwerkelijk feiten heeft gepleegd en hiervoor werd gearresteerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2003 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt zij de schending aan van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De Raad oordeelt dat ingevolge hun onderlinge samenhang beide middelen samen dienen te worden behandeld.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verweer op een beknopte wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij navolgende pertinente motieven van verwerende partij betreffende het meest wezenlijke element van het voorgehouden asielrelaas, zijnde de bloedwraak, in

het bijzonder dat verzoekende partij of haar familie na het uitspreken van de bloedwraak geen enkele stap hebben ondernomen naar de familie O. toe om tot een verzoening te komen en dat evenmin een verzoeningsorganisatie werd gecontacteerd, dat verzoekende partij vage en weinig coherente antwoorden gaf met betrekking tot de personen die in haar familie geïdende worden en dat verzoekende partij zich flagrant tegensprekt aangaande het ogenblik van de afkondiging van de bloedwraak, meer bepaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken twee dagen na de aanslag met het pistool en op het Commissariaat-generaal pas op 5 of 6 november 2015, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd. De Raad is van oordeel dat verwerende partij reeds op basis van voormelde niet weerlegde motieven genoegzaam kon besluiten tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Ook de motivering aangaande het vermoeden van het achterhouden van het paspoort wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten.

2.2.4. Waar verzoekende partij opmerkt dat het driemaal bezoeken van haar broer in de gevangenis en derhalve het slechts driemaal het huis uitgaan in een periode van bijna een jaar bezwaarlijk een menswaardig leven kan worden genoemd, oordeelt de Raad dat het punt van discussie niet is het al dan niet menswaardig leven, doch wel de vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat iemand die in het kader van bloedwraak met de dood wordt bedreigd en desbetreffend zelf aangeeft opgesloten te hebben moeten leven omdat de familie O. in de buurt kwam rondrijden en haar familie in de gaten hield, driemaal publiekelijk aan boord van een taxi de bescherming van de eigen woning verlaat en zich derhalve bloot geeft aan haar beweerd belagers. Deze motivering van verwerende partij, die verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas, wordt niet weerlegd door de loutere opmerking dat slechts driemaal het huis verlaten op bijna een jaar mensonwaardig is.

2.2.5. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar verklaringen en neergelegde documenten – verzoekende partij verwijst naar stuk 4 als bijlage bij haar verzoekschrift dat volgens de inventaris van het verzoekschrift documenten van het parket van Shkodër zou betreffen waaruit blijkt dat haar broer in de gevangenis zit voor het door haar omschreven misdrijf – en ook haar persoonlijke situatie door de bestreden beslissing werd genegeerd, wijst de Raad er vooreerst op dat het in de gevangenis zitten van de broer van verzoekende partij omwille van het pistoolincident op 24 oktober 2015 geen punt van discussie uitmaakt in de bestreden beslissing. Verder toont verzoekende partij niet aan welke door haar aangebrachte elementen door verwerende partij niet in overweging werden genomen en op welke wijze deze elementen hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

2.2.6. Verder wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen al op basis van dit motief ongegrond verklaard worden. Zoals blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing heeft verzoekende partij zich na het uitspreken van de bloedwraak noch tot de politieke, noch tot de gerechtelijke autoriteiten van haar land gewend teneinde aldus mogelijke hulp of bescherming te bekomen. De vaststelling dat verzoekende partij zich niet heeft beroepen op haar eigen autoriteiten wordt in het verzoekschrift niet betwist.

2.2.7. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent het weinig aannemelijk achten dat de familie O. zowel een beroep doet op de Albanese autoriteiten door het indienen van een klacht bij de politie en zich tevens beroept op de bloedwraak oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.8. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar een drietal Engelstalige citaten van het "Mediterranean Journal of Social Sciences", van "The Telegraph" en van "CBS News" opwerpt dat in het noorden van Albanië en in het bijzonder in het district Shkodra de cijfers van bloedwraak hoger liggen dan elders in Albanië, dat het bloedwraakfenomeen zich steeds minder schikt naar de regels van de Kanun, dat in Shkodra het gewoonterecht van de Kanun een hoger gezag heeft dan de Albanese wet en er een verregaande wetteloosheid heerst en in sommige gebieden de politie niet eens durft te komen en dat verwerende partij met deze gegevens geen rekening heeft gehouden, stelt de Raad evenwel vast dat uit geen van de geciteerde teksten blijkt dat er wetteloosheid heerst of dat wanneer desbetreffend een klacht wordt neergelegd bij de Albanese autoriteiten deze zullen weigeren hierop in te gaan en geen poging zouden ondernemen de rechtzoekende in bescherming te nemen. Bovendien blijkt uit het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas dat de politionele autoriteiten wel degelijk in haar regio van herkomst optreden wanneer er bij hen een klacht wordt ingediend daar de broer van verzoekende partij na klacht van de familie O. werd opgepakt.

Ook het betoog van verzoekende partij dat de voormalige vice-minister van Binnenlandse Zaken Strazimiri opmerkte dat de hervormingen van de huidige regering geen oplossing bieden voor de corruptie doch enkel ertoe strekken hun controle te versterken op de rechterlijke macht doet op zich geen afbreuk aan de motivering van verwerende partij dat uit informatie blijkt dat de politionele en gerechtelijke Albanese autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen.

Verzoekende partij toont niet aan dat indien haar asielrelaas geloofwaardig zou zijn, *quod non*, zij geen beroep zou kunnen doen op hulp en bescherming van de Albanese politionele en gerechtelijke autoriteiten.

2.2.9. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en dat verzoekende partij, mocht al enig geloof aan het verhaal kunnen worden toegekend, *quod non*, zich voor hulp en bescherming kan beroepen op de autoriteiten in haar land van herkomst, alwaar zij verzaakt heeft desbetreffend ook maar enig poging te ondernemen. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en zij zich desgevallend kan beroepen op de bescherming van haar eigen autoriteiten. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont echter niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 10 november 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT